

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan svečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravištvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“. Upravištvo naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Zborovanje v Sevnici.

(Dalje.)

K zadnjem točki poprime besedo g. dr. Lavoslav Gregorec, urednik „Slov. Gospodarja“, in predlaga po primernem uvodu, prepreženem z obilnim humorjem in rezkimi opazkami, naslednjo:

Spomenico

političnega Slovenskega društva za ministerskega predsednika grofa Tassfeja, zadevno slovensko uradovanje na Štajerskem, sprejeto v občnem zboru v Sevnici dne 12. avgusta 1883.

1. Več kakor 1200 let prebivajo Slovenci na tleh sedanje kronovine Štajerske. Polnih 600 let veljajo kot najzvestejši podložniki vladarjem iz preuzvišene hiše Habsburške. Ko je cesar Rudolf I. Habsburški naše kraje pridobil, bili so Slovenci žalostni in nesrečni rabotarji, tlakarji, podaniki nemškemu graščakom. Še le blagodušna cesarica Marija Terezija začela je kmetom stanje olajševati, pravice graščakom krhati, cesar Jožef storil je še več in cesar Ferdinand I., mili, je 7. sept. 1848 podpisal cesarski patent, s katerim je kmeti človek bil tisočletnega robotanja in tlake za vselej rešen, ter v čast in veljavo svobodnega državljana povzdignjen. Tisoč let svobode oropani Slovenec postal je zopet človek, kakor so drugi svobodni ljudje.

Sedanji slavno vladajoči cesar Franc Jožef I. pa je 21. dec. 1867 podpisal državne osnovne pogoje, v katerih je vsem narodom svojega cesarstva podaril enakih državljanskih pravic. S tem smo stopili Slovenci kot vsem drugim narodom mile Avstrije v enakopravni ljudje na pozorišče svetovne zgodovine, postali smo vsem drugim enakopraven narod!

2. Slovencev nas je 1½ milijona duš, ter smo, iz mislij pusteč Italijo in Ogersko, raztreseni po 6 kronovinah avstrijskih. Na Štajerskem nas biva skupaj več kakor 400 000 duš v 7 okrajnih glavarstvih: Radgona, Maribor, Ljutomer, Ptuj, Slov. Gradec, Celje in Brežice. Zadnjih 6 skupaj pripada v cerkvenem oziru škofiji Mariborske. Po letošnjem šematizmu šteje cela ta škofija 466.372 duš, večinoma samih Slovencev, kajti Nemci imajo popolno faro in farno službo božjo samo v Mariboru in Ptuj, pol službe božje pa v Slov. Bistrici, Celji in Mahrenbergu. Vender v vseh imenovanih mestih in trgu Mahrenbergu treba je tudi slovensko službo božjo oskrbovati. To pa terja, da na spodnjem Štajerskem ni in tudi ne more biti noben duhoven nameščen, ki bi dobro ne znal nemški in slovenski.

L. 1880 so ljudi šteli, pa na spodnjem Štajerskem našli samo 390.000 Slovencev, ki so izrekli, da navadno govorijo slovenski. Iz tega pa sklepali, da sploh ni več Slovencev tukaj kakor 390.000, to bilo bi popolnem krivo; kajti mnogo slovenskih hlapcev in dekel in delavcev še niti vprašali niso, ampak zavoljo njihovih nemških gospodarjev precej zapisali mej Nemce; mnogo ljudi zna slovenski in nemški in so jih zaradi tega že Nemcem prišteli. Pravi Nemci pri nas je malo, mnogo Slovencev govori tudi nemški, a ogromna večina zna le slovenski. No, in že iz tega se more

sklepiti, kako potrebno je na spodnjem Štajerskem, da tudi uradniki umejo obadva deželna jezika, namreč nemški in slovenski.

3. Od tiste dobe, ko smo Slovenci postali vsem drugim enakopraven narod ter dobili vsem drugim jednake pravice, morali smo tudi tem pravicam jednaka bremena prevzeti. Moramo vsled tega plačevati velike gruntne dave, precej hude deželne, okrajne in občinske doklade, zraven nas je pa še vojniška dolžnost zadela. V tej reči smo mi štajerski Slovenci celo Nemcem naprej, kajti čeravno štejejo na Štajerskem nad 200.000 Nemcev več kakor Slovencev, vender moramo Slovenci dajati več vojakov. Tako na pr. nabirajo od Nemcev novince za 27. celi pešpolk in za dva lovška bataljona, pa za polovico 47. peš-polka; pa tudi od Slovencev, čeravno jih je za 200.000 duš manje v deželi, jemljejo rekrutov tudi za celi pešpolk 87, za dva lovška bataljona (Ptujski in Celjski), vrhu tega pa še za 6. artilerijski (topničarski) in 5. dragonski polk, mnogo slovenskih sinov služi cesarja pri pionirjih itd. Ako tedaj država Slovencev štajerskim nalaga toliko bremen, dolžna jim je tudi privoščiti in dati, česar potrebujejo za svoj obstanek, razvitek in napredek, t. j. dejansko enakopravnost v šolah, uradih in javnem življenju, kakor nam to od samega cesarja podpisana postava svečano zagotavlja.

4. Žalibog, da nosimo sicer bremena nove dobe, a pravic še v dejanju in resnici malo ali nič ne uživamo. Še vedno se borimo kakor l. 1848. za dejansko enakopravnost. Tisti rod, ki je takrat borbo pričel, pada v grob, a sedanji rod še vender nije vedno isto vojno, ter ni misliti, da bi kmalu bila povsod končana. L. 1848. prosilo je tedanje Slovensko društvo pri ministerstvu, naj uvede slovensko uradovanje in l. 1860. smo poslali ministru Schmerlingu velikansko peticijo, katero je podpisalo 20.000 Slovencev. V peticiji smo prosili, naj bi se v uradih tudi slovensko uradovalo in l. 1864. je cesar sam priznal enakopravnost slovenščine v uradih in šolah. Toda, bilo je vse zastoj in zato so številni tabori isto zahtevali. Sedaj imamo Slovenci samo take državne in deželne poslance, ki so pred volitvijo morali izpovedati, da si bodo prizadevali Slovencev pomagati do dejanske veljave njihovega jezika v šolah in uradih.

Kljubu temu moramo dasi žalostnim srcem priznati, da naš slovenski jezik še ne uživa enakopravnosti v šolah in uradih in, če pomislimo kakovost večine sedanjih uradnikov, uvidimo, da z njimi niti mogoče ni izvrševati jezikovne enakopravnosti, ker slovenski niti ne umejo. Iz tega pa izvirajo vedni prepiri mej narodi zavoljo jezika. Vrhu tega prihajajo iz tega, če pri nas uradniki obeh jezikov dobro ne znajo, razne krivice in časih največje nesreče. Navajamo samo dva slučaja:

a) V Mariboru ne zna komisar Leitner čisto nič slovenski, pa je šel s komisijo v Rače na Dravskem polju, kjer sta se dva slovenska kmeta tožila zaradi vode, ki je služila napačanju travnikov. Prvi kmet je imel zagovornika seboj, g. notarja in poslanca dr. Radaja, ter je po njem dal svoje zahtevanje in uzroke zanj v

protokol. Drugi pa je prišel sam, a govoril samo slovenski ter ustno izpovedal tudi svoje zahtevanje in uzroke, toda v protokol jih ni mogel dati, ker ga politični komisar ni umel. V zadregi vpraša komisar g. dr. Radaja, kaj neki hoče slovenski kmet? Ta ga zavrne, da on zamore kot zagovornik zastopati le jednega kmeta, ne pa obadveh, ker sta si nasprotnika. Tako so stali več ur in ničesa opravili, dragi komisijon pa sta bržčas kmeta plačala.

b) Žalostnejši pa je drugi slučaj, ker je imel krvavih nasledkov in še sedaj ni končan. V mislih imamo nesrečni upor slovenskih vinogradarjev v Sromljah zoper trtno-uš-komisijo, kjer so žandarji jednega kmeta ustrelili. Kmeti ljudje Brežiškega okraja so morebiti sedaj najubožnejši v celi deželi. Pravi siromaki so, če jim vinske gorice ne obrodijo. To pa se godi že več kakor 10 a. rednih let. Letos je vender jedenkrat vinska trta z obilnim in lepim grozdem obložena. Toda sedaj pride trtna-uš-komisija, udara v vinograde in začne trsje z grozdem obloženo ruvati in izkopavati. Takšno silovito ravnanje moralo je ljudi tem bolj žaliti, ker niso vedeli nič o cesarske postavi o zatiranju trtne uši in ker sploh niso bili prav prepričani o nevarnosti tega novega škodljivca. Razen tega vznemirjali so ljudi najneumnejše govorice; n. pr. ljudje so g. Šnideršiču v Brežicah, ki je trtno uš v Kapelah zasledil, obetal 50.000 gld., če pomaga v 10 letih Bizelske vinograde uničiti. Tukaj je torej bilo treba opaznega postopanja in pouka. Žalibog se to ni zgodilo, a tudi zgoditi moglo ni; kajti od ministerstva poslani trtno-ušni potovalni učitelj g. Hanzelj ni zmožen slovenski kaj razlagati. Od trtne komisije ni umel nobeden prav slovenski. In naposled spremljal je dne 13. julija trtno-ušno-komisijo v Ključu okrajni komisar g. dr. Gaymaier, ki ne zna slovenski. Nihče v to poklicanih mož ni mogel razburjenega ljudstva pomiriti, nihče poučiti. Kar se je potem zgodilo, to je sedaj sodnji izročeno. Žandarji so jednega kmeta k priči ustrelili, jednega hudo ranili; prišlo je 200 vojakov iz Maribora, potem pa še preiskovalni sodnik iz Celja, ki je 11 kmetov dal dva po dva zvezati in v Brežice in Celje odgnati. Nepopisljiva je žalost zapuščenih žen in otrok, to pa ob takem letnem času, ko je toliko najsilnejšega dela zunaj. Pravijo pa vsepovsod ljudje, da bi bilo vse to izostalo, ko bi slovenščine zmožni gospodje bili ljudstvo o pravem času poučili in pomirili. To je tedaj drugi žalostni slučaj in dokaz, kam pridemo, če uradniki na slovenskem Štajerskem slovenski ne znajo.

5. Dne 14. julija zboroval je deželni zbor v Gradci zadnjikrat, ko se tam po telegrafu izve, kaj se je v Brežiškem okraju zgodilo. Slovenski poslanci pripravijo takoj poslanca za Brež. okraj g. Šnideršiča, naj vlado vpraša ali interpelira. To se zgodi. G. Šnideršič vpraša, je-li strašni dogotek v Sromljah g. c. k. namestniku znan; nesreča bi se ne

bila zgodila, ko bi politični komisar pomirljivo in podučno posredoval, česar pa storiti ni mogel, ker slovenski ne zna; vpraša se torej: namerava li vlada ljudstvo dati podučiti in dalje, hoče li ukreniti, da se bodo zanaprej na slovenskem Štajerskem nastavliali samo takšni uradniki, ki popolnem umejo obadva deželna jezika, nemški in slovenski?

G. c. kr. namestnik baron Kübeck odgovori, da mu je nesreča znana, da dotični komisar res slovenski ne ume dosti, pa da so tudi drugi, a ne samo uradniki nesrečo zakrivali (koga je g. namestnik v mislih imel, tega ni povedal). Zastran poku ljudstva ni omenil nič, pač pa, da je voljan strogo ali ostro postopati. Zastran uradnikov pa je dejal: da bi rad slovenščine zmožnih uradnikov nastavil, pa jih nema. Celih 13 let (kar je on namestnik cesarja v Gradci) se ni oglasil noben slovenski jurist k političnej službi, samo letos se je jeden oglasil, prav bela vrana. S tem, dejal je baron Kübeck, sem vprašanje ali interpelacijo rešil.

Ta odgovor ni samo slovenskih poslancev, ampak vse Slovence, ki kaj berejo, močno razžalil, zlasti ker je c. kr. namestnik kot dostojno smatral o tako žalostnem krvavem dogodku svoj odgovor z nepotrebno smešnico o belej vrani končati in se o tako resnobnih rečeh šaliti. V Ključah usmrteni kmet še niti pokopan ni bil, ležal je še na pravili, ko se je v Gradci tako govorilo.

Zakaj pa slovenski juristi nečejo k političnim službam na Štajerskem; uzrok povedal je „Slovenski Narod“, češ, da se tukaj uradnikom, ki svojega narodnega slovenskega mišljenja in čuvstva ne prikrivajo, slaba godi; človeku je tukaj treba svojo slovensko narodnost zatajevati in jej celo nasprotovati, zlasti ob raznih volitvah, česar značajan, izobražen slovenski človek storiti ne more. Tako pravi „Slov. Narod“. Slovenski poslanci pa so izvedeli za drugi uzrok. G. baron Kübeck ima 7700 gld. za 14 konceptnih praktikantov, tedaj za vsacega 500 gld. letne podpore na razpolaganje tistim juristom, ki hočejo k političnemu službovanju pristopiti. Sedaj pa so se baje ravno slovenskim juristom dveri do one podpore v Gradci celih 13 let nekako zapirala. Pri c. k. namestniji se je baje šestokrat rekalo: Wir brauchen keine Windischen. Če je to res, potem je lahko umevno, da c. k. namestnik pravi: nemam slovenščine zmožnih uradnikov.

6. Tem jasnim besedam o pomanjkanji slovenščine večjih uradnikov nasproti morali pa smo se močno čuditi, ko je baron Kübeckov uradni list „Grazer Zeitung“ št. 166 t. l. najedenkrat slovenske liste začel podučevati rekoč: ni res, da bi Slovincem manjkalo slovenščine zmožnih uradnikov, imamo jih. Potem pravi: pri okrajnih glavarstvih v Mariboru, Ptuiju, Ljutomeru, Slov. Gradci, Celji in Brežicah je 27 političnih uradnikov. Izmed teh zna 17 uradnikov popolnem dobro slovenski, 8 vsaj za silo z ljudstvom slovenski govoriti more in le dvema je bilo treba naložiti, naj se slovenski naučita, če hočeta na spodnjem Štajerskem službovati.

Ako pomislimo, kaj se je v Sromljah godilo, kaj pri komisijonih v Mariboru, moramo se tej izjavi tem bolj čuditi, ker so slovenski listi trditev „Grazer Zeitunge“ takoj s številkami in imeni popolnem ovrgli in uničili.

Slovensko društvo predlaga imenik uradnikov političnih, davkarskih, pošarskih, zdravniških, gozdarskih itd., ki na spodnjem Štajerskem službujejo. Razporejeni so po 3 vrstah. V prvi vrsti so tisti, ki res umejo dobro slovenski govoriti in pisati; v drugej vrsti, ki znajo le za silo govoriti, pisati pa ne; in v tretjej vrsti, ki ne znajo slovenski ne govoriti ne pisati. Podatki so vzeti iz ustnega občevanja slovenskih strank z dotičnimi uradniki.

Vzemimo sedaj, da ima Grazer Zeitung prav, kedar piše, da je na slovenskem Štajerskem 27 političnih uradnikov nameščenih. Toda nema prav, ako trdi, da izmed teh zna 17 dobro slovenski, 8 za silo in 2 nič; kajti v resnici so samo 3 slovenščine popolnem zmožni uradniki, namreč okrajni komisar Jerman v Ptuiju, okrajni komisar Felicetti in okrajni sekretar Vajda, obadva v Celji; za silo slovenski

govori 12 uradnikov, a 12 je takih, ki ne znajo nič slovenski. Tako kažejo skušnje!

V Mariboru, Ljutomeru, Slov. Gradci in Brežicah nemamo niti jednega uradnika, kateri bi dobro in pravilno slovenščino govoril in pisal.

Okrajni glavarji, posebno oni v Brežicah, so v stanu vsaj govoriti s slovenskimi strankami in z njimi v slovenščini občeovati, novi Mariborski glavar pa še niti tega ne zmore.

Priloženi imenik kaže, da štejemo na spodnjem Štajerskem političnih, sanitetnih, gospodarskih, cementarskih, davkarskih in poštnih uradnikov 171. Od teh zna dobro slovenski in nemški samo 37, za silo slovenski ume jih 54, in čisto nič slovenski pa jih ne zna 80

Slovensko društvo je tega mnjenja, da le-te številke dovolj jasno pričajo in dokazujejo, da se s takšnimi uradniki ne more ustrezati vseskozi koristim javnega službovanja, pa tudi ne potrebam slovenskega prebivalstva, najmanje pa izvrševati po državnih osnovnih postavah Slovincem zagotovljene pravice do enakopravnosti njihovega slovenskega jezika v uradih in javnem življenju.

Zatorej si usoja sledeče prositi: visoko ministerstvo notranjih zadev naj blagovoli prouzročiti:

1. da se političnim, davkarskim in poštnim uradnikom, ki na Slov. Štajerji poslujejo in ne znajo slovenski govoriti in pisati, ukazuje, da se ko najbrže slovenščine popolnoma naučé; ko bi pa tega ne storili, da se nadomestijo z uradniki, slovenskega jezika zmožnimi;

2. da se c. kr. namestniji v Gradci za 14 konceptnih praktikantov dovoljenih 7700 gld. tako razdeli, da se za 5 slovenskih juristov 2500 gld., t. j. 500 gld. za vsakega porabi;

3. naj blagovoli pri ministerstvu notranjih zadev nastaviti posebnega poročevalca ali slovenskega referenta za vse slovenske okraje in v Mariboru ali Celji ustaviti oddelk Graške namestnije za slovensko-štajerske okraje.

(Konec prih.)

Miklošič in Hrvati.

(Dalje.)

Ali to žalostno-smešno vedenje ima še druge strani. Bratje strankarov prava, po mišljenji deشنacionalci, in sploh Nemci poudarjajo pri vsaki potrebi in nepotrebi priliki nemštvo Dunajskega vseučilišča, kar se ve da ni ravno krivo. Zaradi tega pa se ne sme tako opustiti prilika, da se pokaže i slovanstvo. Tukaj pa nam ni treba nikake demonstrativnosti, ampak mirno in dostojno lahko se pokaže s samo slavnostjo, da je dika Dunajskega vseučilišča, njega bivši rektor itd. „der bedeutendste mann der philosophischen facultät“ — Slovan, in da veliko število slušateljev nemških profesorjev, ki se taki akademični slavnosti ne morejo izogniti, je tudi slovanskih. Hrvati tedaj tudi neso ravnali ko dobri Slovani — ko svojega vseučilišča vredni akademični sinovi pa tem manje! — in slovanska vzajemnost, ki je ravno mej Dunajskim dijaštvom jako udomačena — mimogrede omenim, da ste obe zadnji dobrodejni slavnosti občeslovanski bile v korist Hrvatov v Istri in Zagrebčanom — jim ni dosta mar. Poljakov in Rusov dosedaj ni bilo nikoli mogoče skupaj spraviti; takrat je slo, ko se hoče proslaviti mož znanosti. Ako Hrvati takrat ne bodo zastopani, svobodna jim — blamaža. Žal nam je le, da jih doleti ko Hrvate in ne ko strankare prava.

Ali hrvatska mladež greši tudi proti „hrvatsko-slovenski zajednici“. Da se pa tendenca tega spisa sploh kakor naslednjih vrstic ne razume krivo niti od Slovincem niti od Hrvatov, razglša njih pisalec, da spada k najprepričanejšim zastopnikom te ideje in da se mu zdi potrebno in se ve da tudi mogoče, da se počasi oni proces, kateri je Hrvatom in Srbom dal jeden književni jezik, razširi tudi na Slovence.

Ali ravno s takim ravnanjem podira hrvatska mladež vse mostove, po katerih bi bil prehod mogoč. Jaz moram že pripoznati, da bi mi ravno ona

dva Miklošičeva nauka, katerih se hrvatska mladež toliko brani, bila mej glavnimi argumenti za moj ideal.

In kje smo še v tej točki? Naša vzajemnost še niti ni tako daleč prikorakala, da bi ljudje časa ne gubili s prekladanjem hrvatskih spisov in obratno. „Matica Hrvatska“ se res pri vsaki priliki svoji slovenski sestri za uzor postavlja, ali naj pogleda kdo v njen imenik, koliko slovenskih članov bo tam našel!

Koliko hrvatskih knjig, da molčim o srbskih, čitajo sploh po duhu preponemčeni Slovinci? Na Hrvatskem pa ni drugače; o naših razmerah poučujejo se hrvatski listi le preveč iz nemških listov in neki dvakrat izhajajoči hrvatski list, ki tudi spada k sanjarom o slovenskih zemljah, prinesel je letos ta-le imena mestnih odbornikov Ljubljanskih: dr. Dre (Drč), dr. Papec (Papež!), Zuzek (Žužek), Suklje (Šuklje). Določba organizacijskega načrta za avstrijske gimnazije, naj se v višji gimnaziji tudi hrvaščina uči, ki je Miklošičeva zasluga, mislim se nikoli ni prav izvrševala in, kjer se je to godilo, kakor v Mariboru, zabranila je to neka „verodnung“ iz sredine 60 let. Sploh, kamor koli človek pogleda, vidi, da še v tem nismo dalje, nego pri dobri misli. Po tem pa naj se še pomisli, koliko odločnih in močnih nasprotnikov ima še ta misel. Po najnovejših prikaznih pri Hrvatih pa se še le prav oddaljujemo od tega cilja.

Da pa smo si Slovinci in Hrvati sploh potrebni, tega tudi najhujši slovenski separatist ne bo zanikal, ki o St. Vrazu ne ve več, nego da je bil „uskok“. Saj imajo cislitavski Hrvati jednako osodo s Slovinci in v Zagrebu in še drugod širi se nemčevanje preko naših glav. Za tega delj bi se tudi ne smela opustiti nobena prilika, ki bi to vez mogla utrditi. In naj se le pomisli, da bo slovenska mladež — in to za bodočnost ni malenkost — Hrvate navadno sodila po tem, kakeršen utis je dobila o njih za časa skupnih študij. Sedaj pa žalibog večina odhaja iz vseučilišča Dunajskega in Graškega z mnjenjem, da „s Hrvati ni nič opraviiti“.

(Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 17. avgusta.

V torek praznoval je nadškof in kardinal Praški knez Schwarzenberg petdesetletnico svojega mašništva. Ob tej priliki došlo so mu čestitke od mnogih korporacij in sam svetli cesar mu je doposlal čestitujoče ročno pismo, v katerem se mu zahvaljuje za dosedanje njega vzgledno službovanje. V predvečer slavnosti naredilo mu je nad 2000 članov raznih društev Praških velikansko bakljado, katera se je spremljana z godbami pomikala čez Karlov most na Hradčin pred nadškofijsko palačo, kjer se je bilo zbralo mnogo plemstva. Po odpeti slavnostni kantati prišel je kardinal Schwarzenberg v spremstvu papeževega nuncija Msg. Van-nutellija in komandujučega generala fcm. barona Filipovića na balkon ter se je v nemškem in češkem govoru toplo zahvalil ljudstvu za izkazano mu ljubav, ključ božji blagoslov nad udano mu prebivalstvo.

Novoimenovani namestnik za Galicijo, vitez Zaleski, podal se boče v 19 dan avgusta na Dunaj, da bode cesarju prisegel. Okrožnica, katero je izdal novi namestnik podredjenim organom, poudarja važnost gojiti gospodarstvene interese dežele, važnost šolstva, razborito in energično upravo, naglašuje in naroča natančno izpeljati postave in do pičice v ozir jemati enakopravnost narodnostij ter priporoča složno delovanje s samoupravnimi organi. — Včeraj sešla se je ter pričela svoj posel komisija, obstoječa iz zastopnikov ogerske vlade, gališke deželne vlade in deželnega odbora, da bode izstavila nekatera dela, predidoka konečnemu urejenju meje mej Galicijo in Cipškim komitatom, bodoči temelj za določno izvršenje tega že dolgo visečega vprašanja.

Protizidovski izgrede so v Pešti utih-nili, zato pa se nadaljujejo po drugih ogerskih mestih, posebno ob desnem bregu Dunava. V torek bila je z ozirom na nje resna dotična konferenca mej Tiszo in komandujučim generalom Edelsheimom, vsled katere so se po vseh vojaških postajah cele proge odredile najširše naredbe.

Vnanje države.

Povodom ženitbe **črnogorske** kneginjice Zorke došlo je knezu Nikiti mnogo čestitajućih depesha. — V čast carjevemu namestniku grofu Orlovu-Denišovu osnoval se je bil v nedeljo vojaški manever, katerega so se udeležili knez s spremstvom, grof Orlov in polkovnik Milinković. Po izbornu dovršenem manevru pogostili so se častniki in moštvo na vrtu knežjega konaka.

Ker se bode podal **srbski** kralj Milan meseca septembra k manevrom nemške vojske v Hamburg, kamor ga je povabil cesar Viljem, se bode zasedanje skupščine, že tako dolgo težko pričakovano, zopet odložilo za nedoločen čas.

Pododsek, katerega so postavili **rumunske** kamore, da izdela načrt predlogi za revizijo ustave, povzel bode prihodnje dni zopet svoje prenehanje delovanje. Pričakuje se, da bode načrt do začetka prihodnjega meseca že dognan. — Ob enem se poroča iz Bukurešta, da je dobil belgijski general Brialmont, kateri je izdelal obrise za utrjenje Bukurešta, 16.000 frankov. Podrobnosti teh obrisov sicer še niso dokončane, nego samo načrt, ki predstavlja vkupno trdnjavo, in le-ta se je pred kratkim fotografično razmnožil v nekeje malih izvodov. Vojni minister rumunski je razven tega ukazal, da se ima započeta železnica Titu-Tirgovesti končati najdalje do 1. oktobra istočnega kalendara. Blizu Tirgovesti je velika tovarna za smodnik in zdaj se bode v tem mestu osnoval tudi velik arzenal.

Dopisi.

Iz Zagreba 15. avgusta. [Izv. dop.] Sinoči okolu 10. ure zbralo se je do preko tisoč ljudi v Gundulićeveji ulici pred financijsko zgradbo, na kateri je pribitih 6 magjarskih grbov z magjarskimi napisi, in došlo je do hude praske, pri kateri je bilo mnogo ljudi ranjenih, mej drugimi trije mestni stražari, poveljnik policije Malin in detektiv Staudacher. Še le po polnoči je vojaštvo razkropilo demonstrante. Pravijo, da so finančni stražari ranili Malina in Stajdacherja, ker neso poznali poglavarstvenih oseb. — Finančni ravnatelj David potegnil je danes iz Zagreba.

Danes ob 3. uri popoldne zbralo se je ljudstvo, potrgalo je vse magjarske grbe in pobilo okna na finančnih zgradbah. Ves Zagreb na nogah, vznemirjenost velika. Stražari so pobegnili, vojaštvo designirano.

Iz Zagreba 16. avgusta. [Izv. dop.] Finančni ravnatelj Zagrebški ultra Magjar David dal je dne 7. t. m. razobesiti na vseh finančnih zgradbah v Zagrebu proti jasnemu slovu nagodbe magjarske nadpise, samo da razdraži Hrvate. Čas si je zbral ravnatelj David jako ugoden, ko ni bil v Zagrebu niti ban grof Pejačević, niti mestni načelnik dr. Hofman, katerega je zastopal najnesposobnejši človek, gradski kapetan Fr. Plušec, niti ni bilo v Zagrebu — dijakov. — Naša avtonomna mestna policija je dolžna vzdržavati mir in red, pa vsled tega je zijalo in čubuke prodavalo celih osem dni in toliko nočij množina naših mestnih stražarov pred finančnimi zgradbami v gornjem in dolnjem mestu, kjer so imeli čuvati magjarske grbe in magjarske nadpise. Razžaljeno s tem brezobzirnim in provokatornim postopanjem Zagrebško občinstvo ni imelo vse te dni družega na mislih, nego te Davidove grbe, pa je vsako noč bilo okršaja mej občinstvom in policijo, dokler se neso na večer dne 14. avgusta t. l. pošteno stopili v Gundulićeveji ulici, kjer je bilo pribitih na enem kupu 6 takih magjarskih grbov, in kjer je bilo tisto noč ranjenih 5 stražarov, tajnik policije Malin in detektiv Stajdacher na jednej in mnogo ljudi na drugej strani. Tudi gradski kapetan Plušec je prejel tisti večer od nekega služnika dve pluski, pa je pozabil v naglici pogledati na broj služnikov in je samo kričal: „držite ga!“, pa ni hotel nikdo držati. Cele dve ure je trajal nemir, še le vojaštvo je razgnalo razdraženo ljudstvo, ki je videlo ta večer — kri teči.

V jutro dne 15. avgusta je dal David tiste svoje magjarske grbe še čvrsteje pribiti in razglasil je po mestu, da je odšel iz Zagreba, kar pa ni res bilo. — Ob drugej uri popoldne zbrala se je na nagle silna množica z lestvicami in sekirami v Gundulićeveji ulici, je razpodila stražo in v petih minutah ni bilo nobenega grba več na steni, niti

celega okna na finančni zgradi. Od tod se je podala množica v gornje mesto, kjer se je ravno tako zgodilo z grbi na finančnem ravnateljstvu in državnej blagajni, a potem so v triumfu nosili po celem mestu vseh osem magjarskih grbov in „živio!“ so kričali. Straže so se vse poskrile, tako da ni bilo v celem mestu videti ne jednega pandura niti finančnega stražara, ki so prejšnjo noč tako pogumno mlatili s sabljami okolu sebe, da so celo nekatere poglavarstvene osebe ranili. Tudi pri rudečej lampi v Gajevej ulici potrli so okna in rešili so vse tiste, ki so bili zaprti prejšnjo noč. — Ko je nastal okolu četrte ure mir, prišli so vojaki in zaprli vse ulice po mestu.

Na večer jelo je z nova vreti in imeli smo jako nemirno noč. Akopram so bile vse ulice polne vojakov, se je vender zgodilo na več krajih, da so pobili okna, tako n. pr. pri kanoniku Taljanu (Magjaru), pri policijskem adjunktju Vidoviću na Ritajskem, pri kapetanu Plušecu itd. Tudi k Živkoviću so hoteli iti, kar je pa vojnička straža jedva zabranila. — Davida in Živkovića stražijo žandarji in vojaki, a po ulicah jašejo čete husarjev.

Miškatović menda še zdaj ne veruje, da se je našlo ljudi, ki so pometali in potrli magjarske grbe, ker se je baje izjavil: Ako se najde v Zagrebu 10 ljudi, ki bi imeli toliko poguma ter bi potrgali grbe, da bode on najdalji. Našlo se je na tisoče ljudi, ki so imeli poguma dovolj in za silo bi se bil vzdignil celi Zagreb, samo da opere sramoto, nanešeno mu po magjarskih šovinistih in pomagjarenih njihovih pomagačih hrvatskih.

Tudi kmetski ljudje iz okolice Zagrebske so se že ponujali, da pridejo na pomoč Zagrebčanom proti Magjarom — če bo treba.

Magjari vidijo zdaj, da ne velja dražiti narod in naj si zapamtijo, da iz male reči nastanejo dostikrat velike posledice.

Danes je suspendiran začasno šef Zagrebske policije, gradski kapetan Plušec, kot čisto nesposoben človek, in želeli bi bilo, da se odstrani definitivno. — Kakor se sploh govori po Zagrebu, je ban Pejačević naložil policiji, naj odstrani magjarske grbe, da se ne moti mir; ali modrost policije je mislila, da ni nobene nevarnosti v Zagrebu, pa zato je moral priti do ekscesov, ki še po vsej priliki neso pri kraju.

David je obolel na vročinski bolezni od samega strahu. Govori se o sličnih izgrelih v Sisku, Jaski in Karlovcu, v poslednjem mestu da so trije mrtvi.

Iz Kranja 16. avgusta. [Izv. dop.] V sredo imeli smo prelep dan, a še lepši večer, kajti veselica, katero so priredili tukaj in v okolici na počitnicah bivajoči dijaki „Narodnemu domu“ na korist, izpala je v vseh točkah izbornu. Program bil je prav srečno sestavljen. Prva točka bil je slavnostni govor. Priznavati moram, da nesem prijatelj slavnostnih govorov in da sem skoro vselej vesel, ko je ta oficijalni uvod pri kraju. Včeraj pa sem bil prav prijetno iznenaden. Ta slavnostni govor bil je v istini izvrsten in želel bi slišati še mnogo enakih. Nič pretiranega, prisiljenega, govor ne predolg a krepak, dikcija vseskozi krasna, vrhu tega pa sonoren glas in potrebna zmernost in eleganca v prednašanju! Gosp. Poljaku moramo iz srca čestitati na istinito dovršenem govoru. Kot drugo točko peli so pevci pod vodstvom gosp. Lahajner-ja Hajdrihovo „Jadransko morje“, potem gosp. Drucker samospjev „Kam“. Zbor je bil jako krepak in gosp. Drucker je s svojim lirčnim baritonom izzval toliko priznanja, da je moral samospjev ponavljati. V 4. točki nastopil je gosp. A. Prevec in sviral na citrah „Potpourri iz raznih oper“. Tudi ta točka bila je jako dobro izpeljana in gosp. Prevec skazal se je izredno izvežbanega. Hajdrihov četverspev „Molče pri oknu sva slonela“, bil je prav dobro pet in želel bi bil, da se ponavlja, ker je kompozicija lepa in ker bi bili pevci zaslužili več priznanja. Prihodnja točka bila je po pokojnem Mandelci poslovenjena igra „Ženski jok“ ki je izvalila prav veliko veselosti, smeha in splošnega odobravanja. Saj se je pa tudi vseskozi prav dobro predstavljala, ker so bile uloge

v spretnih, vajenih rokah. Gospica Jelica Florianova (Lucija), jedna glavnih podpor našega gledališča, igra s posebno sigurnostjo, njej vredno pridružila se je gospica Amalija Preširnova. Obe gospici ste zali prikazni in pokazali ste obilo talenta za zakonski stan. Gospodje Globočnik (Podvinski), Pirc (Kilijan), Vilfan (Dagarin) bili so vsi prav dobri, igralo se je gladko in živahno ter dosegel potrebni efekt. Zadnja do ranega jutra trajajoča točka bil je jako eleganten ples, katerega se je udeležilo osem in dvajset parov, in to zgolj brdkih, fino opravljenih dam in čilih neutrudljivih plesalcev. Gg. dijakom moramo res hvaležni biti za to veselico, katero so tako izvrstno aranžirali in v vseh točkah tako solidno in elegantno izveli. Kot vesten poročevalec moram dodati še to, da je pri plesu sviral oddelek vojaške godbe 17. pešpolka, da je bila veselica mnogobrojno obiskana, dvorana lepo okrašena, zabava splošna in srčna, katere ni kalila niti nadnormalna toplota, ki je nastala v čitalniških prostorih. Bil je zares prelep večer.

Domače stvari.

— (Konfiskacija.) Včerajšnja številka našega lista zaplenilo je državno pravdnistvo zaradi dopisa iz Zagreba, v katerem se opisujejo dogodki zadnjih dni. Ta zaplenba nas je prav nemilo dirnula, ker se je nesmo nadejali in ker vidimo, da sme uradna „Agramer Zeitung“ več in prostee poročati, nego mi, politični inostranci. Proti tej konfiskaciji napravimo ugovor.

— (Presvitli cesar) podaril je občini Podragi 100 gld. za zgradbo farovža in poravnanje starega cerkvenega dolga.

— (Častno občanstvo) podelil je trg Ljutomer našemu preslavnemu rojaku dr. Fr. Miklošiču.

— (Rojstni god Nj. Veličanstva presvetlega cesarja) obhaja se v Ljubljani in po vseh pokrajinah izredno slovesno. V Ljubljani svira danes zvečer ob 8. uri vojaška godba po mestu, pred poslopjem deželnega predsednika in pred knezoškofovo palačo. Jutri zjutraj bodo ob 1/2 5. uri strelji topov z Grada naznanjali rojstni dan cesarjev, po mestu pa bode vojaška godba svirala budnico. Ob 8. uri bode v Zvezdi sv. maša za vojaštvo, pri kateri bodo vojaki streljali, na Gradu pa gromeli topovi. Po božej službi bode vojaštvo defiliralo. Ob 10. uri bode g. stolni prošt služil v stolni cerkvi slovesno sv. mašo, pri kateri se bode pela „Missa solemnis“ A. Foersterjeva, zložena v spomin Najvišje navzočnosti. Popoldne bodo častniki v kazini imeli banket in napitnico na cesarja bode markiralo z Grada 24 strelav.

— (Na znanje.) Zaradi svečane službe božje, katera se bode jutri ob 8. uri zjutraj povodom rojstnega dne presvetlega cesarja ob **lepem vremenu** vršila v Zvezdi, je na Kongresnem trgu promet voz ustavljen mej 1/2 8. in 9. uro dopoldne.

— (Umrli) je baron Rudolf Goedel-Lanoy, posestnik graščine v Jelšah, upravni odbornik južne železnice in brat našega državnega poslanca barona Goedeln.

— (Dopolnilne volitve za deželne zbore.) V Buzetu izvoljen je Eduard Strudthoff, v Cervignanu Eugen Ritter pl. Zahony.

— (Vsa p. n. narodna društva), katera nameravajo s svojo zastavo priti k skupnej notranjskej slavnosti dne 2. septembra v Postojino, naj blagovolé to za časa naznaniti g. Ivanu Resman-u na Rakeku, kamor naj se pošiljajo sploh vsa bolj nujna vprašanja o slavnosti. Za ožji odbor:

Dr. J. Sterbenec, predsednik.

— (Kapitel) bode 22. t. m. v frančiškanskem samostanu Ljubljanskem, kjer se zbero družniki vse provincije sv. Križa, iz Hrvatske, Istre, Spodnjega Štajerskega in Kranjskega. Navzočen bode tudi glavni vizitator frančiškanskega reda iz Rima, kateri sedaj pregleduje vse samostane. V kapitelu volil se bode provincijal, ki pa odslej ne bode imel več sedeža v Gorici, nego v Ljubljani, gvardijani raznih samostanov in drugi dostojanstveniki reda v raznih samostanih.

— (V Zagorji na Notranjskem) bude v nedeljo 26. t. m. ob 3. uri popoldne potovalni učitelj gosp. E. Kramar predaval o kmetijstvu.

— (15.000 goldinarjev) zadela sta na srečko serija 1583 št. 43 ogerskih „Pfandbriefloose“ gg. trgovec Malin in mesar Porenta, oba Ljubljana, prvi iz Kravje doline, drugi s sv. Petra predmestja.

— (Redkost.) Izpod Golovca prinesel nam je včeraj prijatelj našega lista cvet jablane, ki letos že v drugič cveti.

— (Na čebelarški somenj v sredo) na Igu pripeljalo se je le kakih 150 panjev. Kupcev prišlo je samo iz Ljubljane in iz okolice kakih petnajst, ki bi bili radi veliko nakupili. Ker je bilo tedaj več kupcev, blaga pa malo, bile so cene visoke. Par panjev plačeval se je po 3 gld. 70 kr. in tudi višje.

— (Vabilo k besedi), katero priredi narodna Čitalnica v Kamniku v nedeljo dne 19. avgusta 1883. Spored: 1. K. Bendl: „Svoji k svojim“. Zbor. 2. Iv. pl. Zajc: „V boj“. Zbor. 3. „Sam ne vé, kaj hoče“. Dramatična gluma v jednem in 1/8 dejanja. Poslovenil Andrejčkov Jože. 4. „Pol vina, pol vode“. Veseloigra v jednem dejanji. Poslovenil Viktor Eržen. 5. Ples. Začetek točno ob pol 8. uri zvečer. Ustoppina za ude 20 kr., za neude 40 kr. K tej besedi uljudno vabi odbor.

— (Iz Tupalič) se nam piše v 16. dan t. m.: Toča pobila je ravno kar vse poljske pridelke. Nevihta bila je taka, da se stari ljudje ne vedó spominjati kaj takega. Toča bila je velika ko jajca. Hribi in planjava bela, kakor bi bil sneg zapadel. Škoda strašanska!

— (V Obreži) pod Brežicami pogorela so poslopja 5 posestnikom. Škode 10.000 gld.

— (Obesil se je) na samotnem kraju ob velikej cesti mej Dobom in Prevojami na mladi jablani 16. t. m. neznan vagant, ki je bil prisilnim potnim listom dospel tja. Iz zamazanega lista, katerega so pozneje našli pri njem, bilo je razvidno, da je samomorilec bivši nadlajtenant v 53. pešpolku kralj Leopold, imenom Robert Geisler, pristojen v Linc, ki je bil baje s polkom tudi v Ljubljani, a je moral pozneje kvitirati. Zadnje čase je bil diurnist in vagant.

— (Razpisani sta službi) učiteljev na ljudskih šolah v Lozicah in v Knežaku z letno plačo po 400 gld. Prošnje do konca t. m. na okr. šolski svet v Postojini.

— (Razpisane so službe) učitelja na ljudskih šolah v Viševku, Trsteniku in pri sv. Križi. Plača po 400 gld. na leto in stanovanje. Prošnje do 10. septembra t. l. na okrajni šolski svet v Kranji.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Postojina 16. avgusta. Znani narodni gostilničar Doksat umrl danes ob polu treh. Zopet velika zguba za narodno stvar v Postojini.

Zagreb 15. avgusta. Sinoč krvava bitka, danes popoldne je ljudstvo potrgalo vse magjarske grbe in pobilo okna na finančialnih zgradbah. Straža pobegnila.

Zagreb 16. avgusta. (Corresp. Bureau.) Tudi pretekla noč ni bila brez izgreda. Kanoniku Taljanu in nekemu magistratnemu uradniku pobili so okna. Na Jelačičevem trgu postavili so se izgrezniki proti vojaški patrolji, katera je rabila orožje. Oblastnije so poskrbele, da se prepreči nadaljno motenje miru.

Iz Prage 15. avgusta. Po serenadi v čast kardinalu Schwarzenbergu nastali so neznatni nemiri, prouzročeni po nižjem ljudstvu. Pri tem sta se zaprla dva štirinajstletna dečka in čevljarski pomočnik Pokorny, ki se je straži upiral s palico. Jeden trgovski pomočnik priprl se je zaradi renitence.

Dunaj 16. avgusta. Cesarjevič Rudolf ob 11. uri dopoldne otvoril električno razstavo. Kljuba slabemu vremenu na tisoči občinstva, vsi povabljeni gosti, mej temi diplomatično osebje in člani cesarske hiše prisotni pri slovesnem aktu. Cesarjevič pri prihodu z živahnimi „hoch“ in cesarsko himno, kakor tudi po odbornikih najudanejšje pozdravljen, podal se takoj v cesarski paviljon, kjer ga je predsednik odbora baron Erlanger nagovoril, se zahvalil, da je prevzel pokroviteljstvo in izrekel hvalo cesarju in cesarjeviču za podporo podjetja, inostranskim vladam za mnogobrojno udeležbo. Na posled prosil je cesarjeviča, naj otvori električno razstavo. Cesarjevič odgovoril je na ta odgovor ter poudarjal važnost in bodočnost elektrike, da morda ni slučajno, da ima Dunaj tretjo a največjo električno razstavo v svojem gostoljubnem ozidji, kažoč na z Dunaja izhajajoče epohalne iznajdbe in izjavi, da je razstava državi in Dunaju na čast in izraža zahvalo prijateljskim državam za vrednostipolno sodelovanje. Cesarjevič proglasi potem v imenu cesarja, da je razstava otvorjena. Govor cesarjeviča navdušeno vsprejet. Cesarjevič obhodil potem vso razstavo, stavl na vsacega posamičnega razstavljalca vprašanja in izražal priznanje ter izpodbujal.

Bukurešt 17. avgusta. Kralj včeraj odpotoval v Berolin. V Vratislavi pride vkupe z ministerskim predsednikom Bratianom. Nazaj grede obišče cesarja na Dunaji.

Berolin 17. avgusta. „Norddeutsche“ zanikava vest o sestanku kardinala Howarda z Bismarkom.

Kajira 17. avgusta. Od predvčerajšnjega do včeraj zjutraj samo pet oseb za kolero umrlo.

Listnica upravnistva. Gosp. J. M. v Abfaltersbachu. 16 gld. naročnine za „Slov. Narod“ prejeli; naročnina traja do 11. avgusta 1884.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
14. avg.	7. zjutraj	739.47 mm.	+13.4° C	brev.	megla	0.00 mm.
	2. pop.	738.30 mm.	+25.2° C	sl. sev.	jas.	dežja.
	9. zvečer	737.96 mm.	+19.6° C	sl. sev.	jas.	dežja.
15. avg.	7. zjutraj	737.04 mm.	+15.4° C	brev.	megla	0.00 mm.
	2. pop.	734.32 mm.	+28.5° C	sl. zah.	jas.	dežja.
	9. zvečer	733.36 mm.	+22.3° C	sl. szh.	jas.	dežja.

Srednja temperatura obeh dni je znašala +19.4° in +22.1°, oziroma normalna in za 2.8° nad normalom.

Dunajska borza

dne 17. avgusta t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	78 gld. 70 kr.
Srebrna renta	79 „ 40 „
Zlata renta	99 „ 80 „
5% marena renta	93 „ 50 „
Akcije narodne banke	838 „ — „
Kreditne akcije	296 „ 30 „
London	119 „ 80 „
Napol.	5 „ 50 1/2 „
C. kr. cekini	5 „ 65 „
Nemške marke	58 „ 35 „

Umrli so v Ljubljani:

8. avgusta: Adolf Armbruster, učiteljski pravnik, 21 let, Sv. Petra cesta št. 32, za sušico. — Jurij Rozman, kaznenec, 28 let, Ulice na grad št. 12, za vodenico. — Alojzija Rozman, gostija, 74 let, Pred škofijo št. 21, za mrzlico. — Ludmila Petaver, krojačeva hči, 6 dni, Rožne ulice št. 27, za božjastjo. 9. avgusta: Katarina Jenko, krojačeva žena, 38 let, Sv. Petra cesta št. 38, za jetiko. — Leopoldina Vizjak, lončarjeva hči, 13 mes., Krakovske ulice št. 21, za božjastjo. — Rajmund Žan, privatnega uradnika sin, 3 dni, Na Bregu št. 14, za božjastjo. 12. avgusta: Marija Kocmur, postreščekova hči, 19 let, Opekarstva cesta št. 9, za sušico. 13. avgusta: Antonija Okorn, delavka, 77 let, Karlovska cesta št. 20, za želodčnim rakom.

V deželnej bolnici:

6. avgusta: Fran Marolt, posestnik, 42 let, za Delirium tremens. 7. avgusta: Adolf Orenik, sobni slikar, 26 let, za Epilepsia acuta. 8. avgusta: Štefan Kočar, dninar, 49 let, za unetjem trebušne kožice. 11. avgusta: Elizabeta Zalaznik, gostija, 48 let, za oslabiljenjem močij.

4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	120 „ 50 „
Državne srečke iz l. 1864.	100 gld.	170 „ 50 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta.	—	99 „ 80 „
Ogrska zlata renta 6%	—	119 „ 85 „
„ papirna renta 5%	—	88 „ 75 „
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	—	87 „ 30 „
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	114 „ 50 „
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	—	118 „ 25 „
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	107 „ 50 „
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	—	105 „ — „
Kreditne srečke	100 gld.	173 „ 50 „
Rudolfove srečke	10 „	21 „ — „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „	113 „ — „
Tramway-društ. velj.	170 gld. a. v.	224 „ 90 „

Podpisani naznanjajo vest o prežalostnej izgubi svojega iskreno ljubljene soproga, oziroma očeta, brata in nečaka, gospoda

Ignacij-a Doxat-a,

posestnika v Postojini,

kateri je danes ob 1/23. uri popoldne v 43. letu svoje starosti, po dolgem trpljenji, previden s sv. zakramenti za umirajoče, mirno v Gospodu zaspal.

Truplo dragega umrlega se bode preneslo v soboto 18. t. m. ob 4. uri popoldne v farno cerkev, kjer se bode blagoslovilo in potem na mestnem pokopališču izročilo zemlji.

Nepozabljivi ranjki priporoča se sorodnikom, prijateljem in znancem v blag spomin.

V Postojini, dne 16. avgusta 1883.

Ana Doxat, roj. Vieten, soproga.

Amalija Doxat, hči.

Ivan Doxat, stotnik konjice, brat.

Ivan Kavčič, stric.

(545)

Poslano.

(4—24)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE

GISSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE

poznate kas najbolj okrepljujoče pice,

1 kas izkušan lek proti trajnom kašlju pljučevine i želodca boleti grkljana i proti mēhurim kataru,

kas i slastioch za (PASTILLEN)

prohavlja

malinise kod Hinke Mattonija (Karlovi variu Českoj).

Prodaja se hiša

z vrtom, ležeča v Ljubljani na Krakovskem nasipu št. 16, na katerej lahko ostane uknjiženih 3000 gld. — Kupnina znaša 6500 gld. in daje 426 gld. najemnine. — Natančneje se izve brez vsakih posredovalcev na Kongresnem trgu št. 12 v II. nadstropji dopoldne od 10.—12. ure. (528—2)

Devet medalij.

BUDIMSKA

RÁKÓCZY
grenóia,

katero so analizovali in označili deželna akademija v Budimpešti, profesor dr. Stölzel v Monakovem, profesor dr. Hardy v Parizu in profesor dr. Tichborne v Londonu, priporočajo profesor dr. Gebhardt v Budimpešti, profesor dr. Zeissel na Dunaji in druge medicinske kapacitete zaradi njegove bogate vsebine lithiona; posebno uspešno se uporablja pri trdovratnih boleznih prebavnih organov in zaprtji vode ter se pred vsemi znanimi grenicami posebno izredno priporoča.

Dobiva se po vseh lekarnah in prodajalnicah mineralnih vod, vedno na novo natočena. Prosi se, da se zahteva izrečno Budimska Rákóczy. (300—14)

Lastniki bratje Loser v Budapešti.